உ

புனிதவதி.

(காரைக்காலம்மையார்).

இது

"லோகோபகாரி" பத்திராதிபர்

கோ - வடிவேலுசெட்டியார் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

ஷை செட்டியாரவர்களாலும்,

மங்கலம் - சண்முகமுதலியாரவர்களாலும்,

சென்னை, கோமளேசுவரன்பேட்டை,

சச்சிதாநந்த அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1917.

 [விலை அணா 2.

புனிதவதி.

நாடக பாத்திரங்கள்.

புனிதவதி	நாடகத் தலைவி (பரமதத்த செட்டியார் மனைவி.)
பரமதத்த செட்டியார்	ஒரு வர்த்தகர்.
குணவதி	புனிதவதியின் தோழி.
மணிமாலை	பரமதத்த செட்டியாரது இரண்டாவது மனைவி.
சுப்பன்	வேலைக்காரன்.
மற்றவர்	சிவனடியார் முதலியோர்.

நாடகம் நிகழ் இடம்.

காரைக்கால், கொற்கைபம்பதி, கைலாயம், திருவாலங்காடு முதலியன.

உ

கடவுள் துணை.

புனிதவதி.

முதலங்கம்.

காட்சி-1.

இடம்:—காரைக்கால்-பரமதத்த செட்டியார் கிருகம்.

[புனிதவதியார் தமது தோழி குணவதியுடன் சிவமகிமையைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது சிவனடியாரொருவர் அழைத்துண்ணப் பிரவேசிக்கின்றார்.]

புனிதவதியார்:—மக்கட்பிறப்பின் முக்கியப் பயன் மகாதேவன் திருவடியைத் தியானித்தும் வாழ்த்தியும் வணங்கியும் வருவதன்றோ? சூரியன் நம்முடைய ஆயுளை ஒவ்வொருநாளும் அபகரித்துச் செல்லுகின்றான்; நாமோ அதனை யறியாது இன்றைக்கு நமது நாள் இனிமையாகக் கழிந்ததென்று களிப்புற்று வீணே யொழிகின்றோம்; பரம்பரனைப் பணியாது நமது நாள்களைப் பாழாக்கிவிட்டோம்.

கண்ணுதலேத் தரிசியாத கண்கள் கண்களாமோ? புண்களே யன்றோ? சிவபெருமான் புகழைக் கேளாத செவிகள் செவிகளாமோ? குகைகளே யன்றோ?

இராகம் - தேசிகத்தோடி - ரூபகதாளம்.

"கண்காள் காண்மின்களோ கடனஞ்சுண்ட கண்டன்
றன்னை, எண்டோள் வீசிநின் றாடும்பிரான் றன்னைக்
கண்காள் காண்மின்களோ."

"செவிகாள் கேண்மின்களோ சிவனெம்மிறைசெம்பவள,
எரிபோன் மேனிப் பிரான் திற மெப்போதுஞ்
செவிகாள் கேண்மின்களோ".

என்று அப்பரருளி யிருப்பது என்ன அருமையா யிருக்கின்றது? திருவாசகத்தைப்படித்தால் இவை யெல்லாம் வருமன்றோ? (வெளிப்படையாய்) குணவதி! திருவாசகத்தை யெடுத்துக்கொண்டுவா.

குணவதி:—அம்மணி! இதோ கொண்டுவந்து விட்டேன். அதிலோ ரருமையாய செய்யுள் அதனை விரித்தபோது தோன்றியது.

புனி:—அச்செய்யுளேப் படி.

குண:—(படிக்கின்றாள்) "நினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணுதே, நினைத்தொறுங் காண்டொ

53-3

றும் பேசுந்தோறும் எப்போதும், அனைத்திலும் புண்ணக ஆநந்தத் தேன்சொரியும், குனிப்புடையானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி."

புனி:—குணவதி! எனது தந்தை தனதத்த செட்டியார்க்கு இச்செய்யுளை யொருவர் படித்துவிட்டால் அது போதும்! அவர் கண்ணீர் கம்பலையுடன் பரவசமாகிவிடுவார். அவர் வயிற்றிற் பிறந்த நான் பரசிவ பத்தியில் குறைந்திருப்பது எனக்கே ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது? நடராஜர் மகிமையை நவில்வது முடியுமோ? சிவசிவ வென்பார்க்குத் தீவினை வருமோ?

இராகம் - சங்கராபரணம் - தாளம் - திரிபுடை.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளும்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே"

என்று திருமந்திரம் செப்புவது எவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றது?

இராகம் - ஆரபி - தாளம் - திரிபுடை.

"அரவாடச் சடைதாழ அங்கையினில் அனலேந்தி,
இரவாடும் பெருமானை யென்மனத்தே வைத்தே"

னில்லை; வைத்தாலன்றோ, யான் புனிதவதியென்னும் பெயரைப் பெற்றவளாவேன்.

குண:—அருந்தவச் செல்வி! அரனது நாமம் அளவிறந்த மகிமையை யுடையதன்றோ? அரனது நாமத்தை யன்புடன் சொல்வார்க்கு அண்டுமோ பிறவி? நடராஜப் பிரபுவை நினைக்குந்தோறும் காணுந்தோறும் பேசுந்தோறும் ஆநந்தத்தேன் சொரியுமென்பது எனக்கனுபவமாக வில்லை அம்மணி! நடராஜப் பிரபுவின் மகிமையை நன்றாக வெனக்குபதேசிக்க வேண்டுந் தாயே!

(சிவனடியா ரொருவர் திரைச்சூள் பாடிக்கொண்டு வருகிறார்).

இராகம் - நாதநாமக்கிரியை - ஏகதாளம்.

" சங்கர சங்கர சம்பு—சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு."

" பாரதி பூதநீ யல்லை - யுன்னிப்
பாரிந் திரியங் கரணநீ யல்லை.
ஆரா யுணர்வுநீ யென்று—ஐய
னன்பா யுரைத்தசொல் லாநந்தந் தோழி." (சங்கர)

புனி:—(முகத்தைத் தெருப்பக்கமாகத் திருப்பி) குணவதி! ஒரு சிவனடியாரின் திருச்சொல் செவிப்படு

கின்றது? அச்சொல் நெஞ்சை யுருக்கி வஞ்சகத்தை யொழிக்கின்றது; வெளியே சென்று பார்.

குண:—(தெருவிற் சென்று திரும்பி வந்து) அறத்தின் கிழத்தி! வேதங்கள் மொழிந்த பிரான் மெய்த்தொண்ட ரொருவர் அரனுமத்தை யன்போடு சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றார்; அவர் பார்ப்பதற்குப் பரமசிவம்போல விருக்கின்றார்; பசியால் மெலிந்திருக்கின்றா ரென்பது அவர் தளர்நடையால் தெரிகின்றது?

புனி:—(வருத்தத்துடன்) என்ன காரியஞ் செய்தாய்? அழைத்தேன் வரவில்லை?

குண:—(உளநடுங்கி முகம்வாடி உடல் தளர்ந்து)பெருந் தவறு செய்துவிட்டேன்! பேதை மதியால் அப்பெரியாரையழையாது விட்டேன்;சமையற்கருமம் முடியா திருப்பதைச் சற்றுக் கவனித்தேன்; இதுபொழுதே சென்று அவரை யழைத்துவருகின்றேன். (வெளியேசென்று சிவனடியாரை வணங்கி) ஆண்டவரே! இவ்வீட்டின்கண் திருவமுது செய்ய எழுந்தருளவேண்டும்! எனது தலைவியாராகிய புனிதவதியார் சுவாமிகளைத் தரிசிக்க மிகு ஆவலா யிருக்கின்றார்.

சிவனடியார்:—அப்படியா! வருகின்றேன். இப்பெண் மணி நன்மணி; இப்பொன்மணி இன்சொற்கூறி நம்மை யமுதுண்ண அழைப்பது மிகு இனிமை யாக விருக்கின்றது.

[சிவனடியார் புனிதவதியார் திருக்கத்துள்ளே வருகின்றார்.]

புனி:—(நமஸ்கரித்து) முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளை யெண்ணும் பெரியாரே! தாங்களிங் கெழுந்தருளியது யாங்கள் செய்த தவப்பயனே யாகும். இவ்வாசனத்தின்கண் எழுந்தருளி யிருத்தல் வேண்டும்.

சிவ:—அருணாசலம் - அருணாசலம் (என்றுட்கார்ந்து) யான் சிவனடியார்களுடன் கூடிச் சிதம்பரஞ் சென்று மாணிக்கக் கூத்தனைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்று வந்தேன்; பசியாயிருப்பதுபற்றி இத்தெரு வழியாக வந்தேன். எனக்குப் பசி அதிகமாயிருக் கின்றது. தாமதித்திங்கிருந்து விடுவேனாயின், அவ்வடியார்களுடன் செல்வது முடியாதாகும். சீக்கிரம் அமுதளித்தால் உண்டு செல்வேன் தாயே!

புனி:—(கையைப் பிசைந்துகொண்டு) சமையற் கரும முடியவில்லையே! என் செய்வது ஈசா! (வெளிப்படையாய்) சுவாமிகள் சிறிதுநேரம் தங்கியிருப்பது முடியாதோ?

சிவ:—முடியாது. எனக்குச் சுவைபார்த்துண்ணும் வழக்கமில்லை. நாக்கு ருசிகொள்ளுவது நாறியபிண்ணுக் கென்பதனை நான் வெகுநாளாக அறிந்திருக்கின்றேன். புளித்தகூழிருந்தாலும் அது எனக்குப்போதும்.

இராகம் - ஆநந்த பைரவி - தாளம் - திரிபுடை.

“ அறுசுவை யிச்சைகொ ளாதகன்றிடு
புகையிலை நித்திரை கோப மூந்தலு
அபினி களைக்குடி யாதே லாகிரி
விடவேணும்”.

என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் அம்மணி!

புனி:—(குணவதியை நோக்கி) என்ன வைராக்கியம்! பார்த்தாயா! சுவை பார்த்துண்பவர் சிவபெருமானை யடைவதுண்டோ? சுவாமிகளுக்கு நீர் கொண்டு வந்து கொடு; இலைபோடு.

குண:—(இலையில் சாதம்வைத்து, மோர்விட்டு, மாம் பழமொன்றை வைத்து) சுவாமிகள் திருவமுது செய்தருளல் வேண்டும்.

[சிவனடியார் திருவமுது செய்கின்றார்].

புனி:—இம்மாம்பழம் மிகு மதுரமுடையது; சுவாமிகள் திருப்தியாகவுண்டு எழுந்தருளல் வேண்டும்.

சிவ:—அம்மணி! உன்சொல்லும் உனது தோழியின் சொல்லும் மிகு வுத்தமமா யிருக்கின்றன. மூப்பாலும் பசியாலு முண்டாய இளைப்பை இம்மோரோடு கூடிய சாதம் தீர்த்துவிட்டது. இம்மாங் கனியின் மதுரம் அளவிடற் கரியது; சுவைபார்த் துண்ணும் வழக்கத்தை யொழித்த வென்னைச் சுவைபார்த் துண்ணும்படி செய்துவிட்டது. சிவ நேசமுடைய வுங்களுக்குத் தீங்கொன்றும் வாராது. மகாதேவ-மகாதேவ, சிவசிவ - சிவசிவ. அம்மணி! யான்போய்வருகின்றேன்.

[புனிதவதியும் குணவதியும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றார்; சிவனடியார் போகின்றார்]

காட்சி - 2.

இடம்:—காரைக்கால்-பரமதத்த செட்டியார் கிருகம்.

[பரமதத்தர் அமுதுண்ணுகின்றார்; புனிதவதியார் பரமசிவனைப் பிரார்த்தித்து மாங்கனி பெறுகின்றார்.]

பரமதத்தசெட்டியார்:—புனிதவதி! இன்றையதினம் சமைத்த கறிவகைகள் மிகு சுவையுடையனவா யிருக்கின்றன; ஆயினும், அக்கறிவகைகளை யுண்ண வென்மனம் விரும்பவில்லை. தஞ்சையம்பதியி லிருந்துவந்தவ ரிருவர் தந்த இரண்டு மாங்கனி களையுங்கொடுத்துத் தம்பி முனியனை யனுப்பினே னே? அந்தப் பழங்க ளெங்கே?

புனிதவதியார்:—மோர்ச்சாத முண்ணும்போது வைக் கலாமென் றிருக்கின்றேன்; மாம்பழத்தை மோர்ச் சாத மன்றோ விரும்பும்?

பர:—ஆம்; ஆம். அம்மாம்பழங்கள் மிகு மணமுடை யனவல்லவா?

புனி:—தொட்டகையும் மணக்கும் சொரூபமுடையன வா யிருக்கின்றன.

பர:—தஞ்சையம்பதியிலிருந்து வந்தவர்கள் மிகப்பெரிய வியாபாரிகள்; பகல் பதினைந்து நாழிகை யளவும்

நமது பட்டு மளிகையி லிருந்து சரக்குகள் வாங்கினர்கள். பொழுதேறி விட்டமையால், எனக்கிளைப்பேறி விட்டது; மோர் கொண்டுவா; பழத்தை எடுத்து வை.

புனி:—(மோர் வார்த்துப் பழமொன்றை வைத்து) இளைப்பு நீங்க மெதுவாய்ச் சாப்பிடுங்கள்.

[விசிறிகொண்டு விசிறுகின்ருர்.]

பர:—(மாங்கனியைச் சப்பிச் சப்பியுண்டு) புனிதவதி! இப்பழம் மிகு மதுரமா யிருக்கின்றது. பாலுக்குறவு வாழைப்பழமே; மோருக்குறவுமாம்பழமே. என் தந்தை நாகை-நிதிபதி செட்டியார்க்கு வகை வகையான மாம்பழங்களை வர்த்தகர்கள் கொண்டு வந்து கொடுப்பதுண்டு; அதனுல் யான் பலவகையான மாங்கனிகளை யுண்டிருக்கின்றேன்; அவற்றுள் எதுவும் இப்பழத்திற் கிணையாகாது. (பின் கொட்டையைச் சப்பிச்சப்பி யுண்டு) அந்தப் பழத்தையுங் கொண்டுவந்துவை.

புனி:—(அந்தப் பழத்தைக் கொண்டு வருவார்போலச் சமையலறையுள்ளே சென்று கையைப்பிசைந்து கொண்டு) என் செய்வேன் ஈசா! மற்றொரு பழத்தைக் கேட்பாரென்று யான் மறந்தும் நினைக்க

வில்லை. உண்ணும்போது இது கொண்டுவந்துவை யென்று அவர்ஒருநாளும்சொன்னதில்லையே! அவர் கேளாவாறன்றோ யாம் கறி யமுதுகளைக் குறிப் பறிந்து படைத்து வந்தோம். இன்று கேட்டும் பழமில்லையென்று கூறுவது தகுதியாகாதே! திரி புரமெரித்தவிரிசடைக் கடவுளே! மங்கையையொரு பங்கிலுடைய மகாதேவனே! அன்பர்க்கு வந்த விபத்தை அரைக்கணமும் பொறுக்காதொழிக்கும் அப்பனே! ஒப்பிலாமணியே! மாசிலாமணியே! வேதநாயக! வேதியர்நாயக! ஆதிநாயக! அமரர்கள் நாயக! அம்பலத்தாடும் குஞ்சிதபாத! அரகர-அரகர, மகாதேவ-மகாதேவ, சிவசிவ - சிவசிவ.

இராகம் - நாதநாமக்கிரியை - தாளம் திரிபுடை.

"திருவுமெய்ப் பொருளுஞ் செல்வமு மெனக்குன் சீரு டைக் கழல்களென் றெண்ணி, ஒருவரை மதியா துரு மைகள் செய்து மூடியு முறைப்பனுத் திரிவேன், முருகமர் சோலை சூழ்திரு முல்லை வாயிலாய் வாயினு லுன்னைப், பரவிடு மடியேன் படுதுயர் களையாய் பாசுப தாபரஞ் சுடரே"

(என்று தியானஞ்செய்து சிவ பெருமானிடத்து மாங்கனிபெறுவார்போலக்கையைநீட்டி) (வெளிப்

படையாய்) தில்லையுட் கூத்தனே! தந்தருள்வாய்; சிதம்பரதேவனே! தந்தருள்வாய்,

[என்று கூறி மெய்ம் மறந்தவராயினர்]

பர:—புனிதவதி! சென்று வெகு நேரமாயிற்றே! என்ன செய்கின்றாய்?

புனி:—(அச்சொற்கள் செவிப்பட்டவுடன் தெளிவடைந்து நீட்டிய கரத்தில் ஒரு நறு மாங்கனி யிருக்கக்கண்டு) இஃதென்ன வியப்பு? இப்பழம் அப்பழத்தினும் மணமுடையதா யிருக்கின்றதே! இப்பழங் கொண்டுவந்து தந்தவர் யார்? இங்கொருவரும் வருவது முடியாதே! யார் கொண்டு வந்து கொடுத்திருத்தல் வேண்டும்? மடந்தை பாக மகிழ்ந்த மணாளனார்தாம் கொடுத்திருத்தல் வேண்டும்; எல்லாம் சிவன் செயலேயாம்;

"அவனன்றி யோரணுவு மசையாது"
"சிவன்செய லாலே யாதும் வரும்"

என்று பெரியார் கூறியதன்பொரு ளின்றுதான் வெளியாயிற்று (என்று சிவனருளை வியந்து வெளியே வந்து) இப்பழத்தை யரிந்து போடவேண்டுமோ? அப்படியே போடவேண்டுமோ?

பர:—நாவில் நீரூறுகின்றது; அரிந்தேன் போடவேண்டும்; அப்படியே போடு.

புனி:—இப்பழத்தைச் சாவதானமாகச் சாப்பிடுங்கள்; இளைப்பனைத்தும் நீங்கி விடும்.

பர:—புனிதவதி! இப்பழம் உன்னைப்போலப் புனிதமுடைய தாக விருக்கின்றது; இப்பழத்தை யுண்ண வுண்ண வென் சித்தம் சீதளநீரில் வைக்குங் கரம் போ லாகின்றது. இதன் மணமும், நிறமும், சுவையும் வேறு; அதன் மணமும், நிறமும், சுவையும் வேறு. இது யானனுப்பிய பழமன்று. இது மூவுலகத்தினும் பெறுதற் கரியதாம். அந்தப் பழம் எப்படி போயிற்று? இந்தப் பழம் எப்படி வந்தது?

புனி:—(ஒன்றுந் தோன்றாது சிறிதுபோது நின்று பின் பொருவாறு தெளிந்து சுவர்ப்பக்கமாக நின்று) என்ன செய்வேன் ஈசா! உனதருட் டிறத்தை யெவ்வாறுரைப்பேன்? கற்புடைய மங்கையர் தங் கணவர்க்குப் பொய்யுரை புகல லாகாதன்றோ!

[உடல் நடுங்குகின்றாள்.]

பர:—புனிதவதி! ஏன் நடுங்குகின்றாய்? அஞ்சவேண்டாம்; கனிவந்த வகையைச் சொல்லு!

புனி:—நடந்தவாறு கூறுவதே நமக்கறமாம் (எனத் தேறி) நாதா! இப்பழம் ஈசனருளால் கிடைத்தது; அப்பழத்தை யமுதுண்ண வந்த ஓருந் தவர்க் களித்துவிட்டனன்.

பர:—நன்று யிருக்கின்றது! நன்று யிருக்கின்றது!! ஈச னருள் கிடைப்பது எளிதோ? ஈசனருள் எவர்க்குங் கிடைப்பதாயின், இங்குள்ளார் யாவரும் முத்தி யுலகத்தன்றோ விருப்பர். பொய் பேச இன்றுதான் கற்றுக் கொண்டனை போலும்! பொய் பேசாதவளாயின், இன்னொரு கனியை வரவழைத்துக்கொடு; பார்ப்போம்.

புனி:—(சமையலறையுள்ளே சென்று) எல்லாம் வல்ல இறைவனே! இன்றென்மீது கருணைசெய்தல்வேண்டும்; பேதைப் பெண்ணென்று கைவிடாது காத்தருளல் வேண்டும். கண்ணுதலே! பணி யணி யணிந்த பரமனே! நீ மாங்கனி யருளா தொழியின், என்னுரை பொய்யாம்; என்னுரை பொய்யாமாயின், இனி உயிர் வாழேன். என்மீதருள் புரிவாய் மகாதேவ! மகாதேவ!

விருத்தம்.

"வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட முழுதுந் தருவோய்நீ, வேண்டு மயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய், வேண்டிநீயா தருள்செய்

தா யானு மதுவே வேண்டி னல்லால், வேண்டும் பரி
சொன் றுண்டென்னி லதுவு முன்றன் விருப்பன்றே".

(கையை நீட்டுகின்ருர்.)

ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! இப்பழம் அப்பழத்தினும் அருமையாகத் தோன்றுகிறது; கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படாரென்பது பொய்யாமோ? (வெளியேவந்து) இப்பழமும் ஈசனருளால்கிடைத்தது; ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

பர:—(ஏற்றுக்கொண்டு)

என்ன ஆச்சரியம்! என்ன ஆச்சரியம்!! இப்பழத்திற்கு எப்பழமும் ஒப்பாகாது. (பழம் மறைந்துவிட்டது) இஃதென்ன அற்புதம்; கையிலிருந்த பழம் காணமற் போயிற்றே! புனிதவதி! ஈசன் செயலை யளவிட்டறிவது எப்படியாம்? இன்று சீக்கிரம் மளிகைக்குப் போகவேண்டும்.

புனி:—சற்றிருந்து தாம்பூலந் தரித்துக்கொண்டு போங்கள்.

பர: அப்படியே.

(பரமதத்தர் சுத்தி செய்துகொண்டு சற்றிருந்து, புனிதவதியின் தெய்வத்தன்மைக்குப் பயந்துதாம்பூலந் தரித்துக்கொள்வதுபோல நடித்து மளிகைக்குச் செல்லுகின்ருர்.)

———

காட்சி-3.

இடம்:—கொற்கையம்பதி-பரமதத்தசெட்டியார்கிருகம்.

[பரமதத்த செட்டியார் தமது இரண்டாவது மனைவி மணிமாலையுடன் தம் புத்திரிக்கு நாமகாரணஞ் செய்ய ஆலோசிக்கின்றார்; வேலைக்காரன் சுப்பன் நடுவே வந்து வேடிக்கை செய்கின்றான்.]

பரமதத்த செட்டியார்:—ஆ! தெய்வமே! விதி வலியை வெல்பவர்யார்? புனிதவதிக்கும் நமக்குமிருந்த தொடர்பு கனாப்போல மறைந்துவிட்டதே! புனிதவதியை மகளிருள் ஒருவராக நினைத்து அவர்க்கு அபராதம் பல செய்து விட்டோம். அவர் தெய்வவடிவினரென்பது மாங்கனியைப் பெற்றதனாலன்றோ தெரிந்தது? அதனாலன்றோ நாம் "திரைகடலோடியுந் திரவியந் தேடு" என்பதை வியாஜ்ஜியமாகக் கொண்டு மரக்கலமேறிச் சீனஞ்சென்று, இரத்தின வியாபாரம் செய்து பெரும்பொருள் தேடி, கொற்கையம்பதி வந்து சேர்ந்து, மணிமாலையை விவாகஞ் செய்து கொண்டோம்; புனிதவதியாரருளால் நமக்கொரு பெண் பிறந்தது! அப்பெண்ணுக்குஎன்னபெயரிடலாம்?(சிறிதுதலை நிமிர்ந்து ஆலோசித்து) யாருடைய பெயரையிடு

வது? புனிதவதியாரின் பெயரைத்தா னிடல்வேண்டும். (வெளிப்படையாய்) மணிமாலே! நம் பெறலரும் புத்திரிக்கு என்ன பெயரிடலாம்?

மணிமாலே:—உங்களிஷ்டம் போலப் பெயரிடலாம்; ஆனால், என்னப்பாவோடு ஒரு வார்த்தை கேட்பது நல்லதென்று நினைக்கின்றேன்.

பர:—அப்படியா? (தமக்குள்ளே) புனிதவதியின் குணம் இவளோடு பேசும்போதெல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது! புனிதவதி நமது வார்த்தைக்கு மாறு சொன்னதில்லையே! புனிதவதி தெய்வமல்லவா? தெய்வத்தோடு இவளை யொப்பிட்டுச் சொல்வதெப்படி? அத்தெய்வத்தின் குணத்தை நோக்க இவள் குணம் உரையிட்டுப் பார்க்கவும் ஒவ்வாதன்றோ? (வெளிப்படையாய்) மணிமாலே! உன்னப்பாவைக் கேட்டுவந்து சொல்.

மணி:—அப்படியே கேட்டு வந்து சொல்லுகின்றேன்.

(போகின்றாள்.)

பர:—(தமக்குள்ளே) பரதேவதை! புனிதவதி! நீ என் குலதெய்வமன்றோ! என் குழந்தைக்கு உன் பெயரையிட நிச்சயித்திருக்கின்றேன்; அக்குழந்தையையும் எங்களையும் நீ பக்கத் துணையாக

விருந்து பாதுகாக்கவேண்டும். மணிமாலை பக்கத்து வீட்டுக்குப் புழைக்கடைவழியாய்ப் போய் வருவதற்கு இவ்வளவுநேரம்வேண்டியதில்லையே! ஏதோ ஒன்று அங்கு நடக்கவேண்டும்?

[மணிமாலை வருகின்றாள்.]

மணிமாலை! என்ன சொன்னாருன்னப்பா?

மணி:—அவர் தமது பெயரைக் குழந்தைக்கு வைத்து மாணிக்கமென்று கூப்பிட வேண்டுமென்றுசொல்லுகின்றார்; உங்கள் மாமியார் தமது பெயரை வைத்துப் பச்சையென்று கூப்பிட வேண்டுமென்று சொல்லுகின்றார்; நானோ முத்து என்று பெயர் வைத்தால் அழகா யிருக்குமென்று நினைக்கின்றேன். முத்து! ஒரு முத்தங்கொடு என்று கேட்பது எவ்வளவு அழகாயிருக்கும் பாருங்கள்!

சுப்பன்:—(இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டேவந்து) எத்தனை பேரடப்பா! மாணிக்கமாம்! பச்சையாம்? முத்தாம்! என்ன அம்மா! தடபுடலாகச்சொல்லுகிறாய்.

மணி:—சுப்பா! ஏன் குறும்புச் செய்கிறாய்? என் கண்ணுக்கு என்னபேர்தா னிடுதல் கூடாது! அது கட்டிக் கரும்பல்லவா?

சுப்:—என்றைக்கிருந்தாலும் அது ஒரு வீட்டுக்குப் போகிறதுதானே; கட்டிக்கொண்டவன் அடீ முத்து! என்றல்லவா கூப்பிடுவான்? என்னமோ பேசுகிறாய்! போ! போ!

மணி:—[தனக்குள்ளே] சுப்பனுக்கு வயதோ எழுபதுக்குமேலாய் விட்டது! குறும்போ கோபுரம் போலக் குறையாதிருக்கின்றது? (வெளிப்படையாய்) சுப்பா! எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லை! செட்டியாரோடு ஆலோசித்து, ஒரு பெயர் சொல்லு.

சுப்:—என்னம்மா ஆலோசிக்கின்றது? ஊளை மூக்கியென்று பெயர் வையுங்கள்.

மணி:—சீ! சீ! உன்னோடு பேசுவது எனக்குத்தகாது? என் கட்டிப் பொன்னுக்கு ஊளை மூக்கி யென்று பெயரிடுவது? நீ மிகக் கெட்டவன்!

சுப்:—என்னம்மா கெட்டவன்? இப்பெண்ணின் மூக்கைச் சிந்திப் பாருங்கோ? அது தெரியும்.

மணி:—இப்படி யெல்லாம் பேசாதே! ஒரு நல்லபேரை நீயே சொல்; பார்ப்போம்.

சுப்:—அந்தப் பெண்ணை யெனக்குக் கொடுப்பதாயிருந் தால், ரத்நாங்கி யென்று நான் பெயரிடுவேன்.

பர:—மணிமாலே! சுப்பனுக்குக் குறும்புப் பேசுவது எப் போதும் வழக்கந்தானே? உங்கள் வீட்டில் அவ னுக்குச் சர்வசுதந்தரமுமுண்டே! உனக்கவன் ஒரு முறையில் பாட்டனாகவும் வேண்டும். அவன் என்ன சொன்னாலும் சொல்லலாம்? பலபல பேச் சேன்? நானொரு பெயர் வைக்கத் தீர்க்கமாக ஆலோசித் திருக்கின்றேன்; அந்தப் பெயர் மிகப் புனிதமானது.

மணி:—(ஆவலோடு) அந்தப் பெயரை வைத்தால் என் கண்ணு பூர்ணாயுசா இருப்பாளா?

பர:—பூர்ணாயுசு மாத்திரமா இருப்பாள்; பல பிள்ளை களையும் பெறுவாள்; தீர்க்க சுமங்கலியாகவு மிருப்பாள்; என் மாமிப் பச்சையம்மாள் போலப் பெருமையாகவும் வாழ்வாள்.

மணி:—அந்தப் பெயரைச் சொல்லுங்கள்.

பர:—புனிதவதி; அது எங்கள் குலதெய்வத்தின் பெயர்; அந்தப் பெயர் மகா மகிமை யுடையது!

சுப்:—செட்டியாரே! இந்தப்பெயர் மிகு அழகானதே! பல வருஷங்களுக்கு முன்னே நான் காரைக்காலுக்குப்போயிருந்தேன். அங்கு எனக்குப் பேருபகாரஞ் செய்த தனதத்த செட்டியார் தம் பெண்ணுக்குப் புனிதவதியாரென்று பெயரிட்டிருந்தார். இந்தப் பெண்ணும் அந்தப் பெண்போலவேயிருக்கிறது. இதற்குப் புனிதவதி யென்று பெயரிடுவது தகுதியானதே!

பர:—(ஒருவிதமாக மயிர்க்குச் செறிந்து) மணிமாலே! கேட்டாயா? நமது செல்வத்திற்குப் புனிதவதி யென்று பெயரிடுவது உனக்கிஷ்டந்தானு?

மணி:—பெயர் கேட்கக் கேட்கப் பிரியமாக விருக்கிறது; அந்தப் பெயரையே நமது கண்ணுக் கிடுவோம்.

[யாவரும் போகின்ருர்கள்.]

முதலங்க முற்றிற்று.

இரண்டாவது அங்கம்.

காட்சி 1.

இடம்:—காரைக்கால்-பரமதத்த செட்டியார் கிருகம்.

[புனிதவதி குணவதியுடன் தமதுகணவனாரது வரவுதாமதமா
யிருப்பதற்குக் காரணம் யாதோவெனப் பேசிக்
கொண்டிருக்கும்போது, குணபதி செட்டியார்
முதலாயினோர் பிரவேசிக்கின்றனர்.]

புனிதவதியார்:—குணவதி! வர்த்தகத்தின் பொருட்டு மரக்கலமேறிச்சென்ற செட்டியார்வருஷம்மூன்று யும் வாராதிருக்கின்றனர்; அவரங்ஙன மிருப்பதற் குக் காரணந் தெரியவில்லை; அவருடன் சென்ற வர்களுள் ஒருவரும் இங்குவந்தாரில்லை. அவரைப் பற்றி யெனக்கொன்றுந்தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் நான் அவரைச் சொப்பனத்திற் கண்டு பேசி மருவி மகிழ் வடைகின்றேன். அவரெப்போ தும் என் கண்ணுள்ளேயே யிருக்கின்றார். அவர் வரவால் யான் மகிழ்வடைவ தெப்போதோ?

"அரிதாற்றி யல்லனோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப்
பின்னிருந்து வாழ்வார் பலர்"

என்னும் குறளுக்கு யான் இலக்கியமாக விருக்கின்

றேன். அடி! குணவதி? யான்படுந்துன்பத்தை நீ கவனியாதிருக்கின்றனேயே!

குணவதி:—ஏன் அம்மா! அப்படிச்சொல்லல்வேண்டும். செட்டியார் வரவைப்பற்றி யான் விசாரியாதிருக்கவில்லை; ஒவ்வொருநாளும் அதே கவலையாகவிருக்கின்றேன்; குணபதி செட்டியார் கிருகத்திற்கு இன்றுகாலை சென்றபோது, நமது செட்டியார் பாண்டி நாட்டில் வந்திருக்கின்றாரென்று அங்கு வந்துள்ளார் சிலர் சந்தேகமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டேன்; சரியாய்த் தெரிந்த பிறகு தங்களுக்குத் தெரிவிக்கலாமென்றிருக்கின்றேன் அம்மணீ!

புனி:—(ஒருவாறு தியக்கமுற்றுத் தெளிந்து தமக்குள்ளே) நமது செட்டியார் பாண்டி நாட்டிலா வந்திருக்கின்றார்? என்ன ஆச்சரியம்? அவர் இம்முறை வங்கமேறப் பிரயாண மானபோது நம்முடன் அணுகிப் பேசிக்குலாவாமைக்கு யாதாவதொரு காரண மிருத்தல் வேண்டும். காரணமின்றிக் காரியம் நிகழாதென்பது எங்கும் பொதுவிதி யன்றோ? (வெளிப்படையாய்) குணவதி! குணபதி செட்டியார் கிருகத்தில் நமது

செட்டியார் விஷயமாக இன்னும் யாதாவது யாரா வது பேசினரா? பயமுறுது சொல்.

குண:—அம்மணீ! அங்கு வந்திருந்த கணபதி செட்டி யார் குணபதி செட்டியாரிடத்து நாகை - நிதிபதி செட்டியார் மகன் பரமதத்தன் கொற்கையம்பதி யில்மற்றொருபெண்கொண்டுவாழ்ந்திருக்கின்முன்; ஒரு பெண் மகவும் பெற்றிருக்கின்முனென்று கூறினர். அதனைக் கேட்டவுடன் என்மனம் நிலத் திலூற்றிய பாதரசம்போலச் சஞ்சலமுடையதாய் விட்டது. அதனைத் தங்களுக்குத் தெரிவிப்பது எனக்கு மிக அருவருப்பாகத் தோன்றியது; அத னுல் அவரைப்பற்றி யின்று ஒன்றுஞ் சொல்லா திருந்தேன்.

புனி:—குணவதி! ஏனஞ்சுகின்முய்! யான் விரும்புவது செட்டியாரது க்ஷேம மொன்றையே! அவர் விவா கஞ் செய்து கொண்டது விரும்பத் தக்கதேயாம். எனக்கு மணம் நடந்து பலவாண்டாயிற்றே! புத் திரப்பேறென்றுமுண்டாக வில்லையே! செட்டியார் யான் மாறு சொல்வேனென்று கருதி எனக்குத் தெரிவியாது விவாகஞ் செய்து கொண்டனர் போ லும்! அவரைக்காண என் கண்கள் விரைகின்றன;

நாம் அவரிருக்கு மூர்க்குப் பேரலகித்துப்போதோ? ஒவ்வொருநாளும் நமதுசெட்டியாரைப்பற்றி ஆர்வமாக விசாரித்து வந்து, ஏதாவதொன்று கூறும் நீ, இன்று அவர்மீது அருவருப்புக்கொண்டு பேசியது எனக்கு ஆச்சரியமாகவே யிருக்கின்றது; அவர்மீது கொண்ட அருவருப்பை யிப்போதே விட்டு விடு.

குண:—அறிவிலும் வயதிலும் சிறிய எனது தப்பிதத்தை அம்மணி! இப்போதே மறந்து விடும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன். குணபதி செட்டியார் கணபதி செட்டியாருடன் இன்றிங்கு வந்தாலும் வருதல் கூடும். அஃது அவர்கள் பேசிய விஷயத்தால் தெரியலாயிற்று.

(குணபதிசெட்டியார் முதலியோர் திரைக்குள் பேசிக்கொண்டு வருகின்றனர்.)

புனி:—அப்படியா? அவர்கள் வரவை யான் ஆவலோடெதிர்பார்க்கின்றேன். குணபதி செட்டியார்குரல் கேட்பதுபோ லிருக்கின்றது; குணவதி! வெளியே சென்று பார்.

[வெளியே சென்று வந்து]

குண:—அம்மணி ! குணபதிசெட்டியார் முதலியவர்கள் நமது வீட்டிற் கருகே உரக்கப் பேசிக்கொண்டு வருகின்றார்கள்.

புனி:—சீக்கிரமாகப் பாயெடுத்துப் போடு; வந்து விட்டார்களா பார் ?

குணபதி செட்டியார்:—என்ன கணபதி செட்டியாரே ! அப்படியேன் பேசுகின்றீர் ? அவனுக் கவ்வளவு தைரியமா? அவனை நான் சும்மா விடமாட்டேன்.

[பேசிக்கொண்டே உள்ளே வந்து விட்டார்கள்.]

புனி:—வாருங்கள் மாமா ! வாருங்கள் அத்தான் ! வாருங்கள் பெரியப்பா ! வாருங்கள் தாத்தா !

குணபதி:—புனிதவதி ! சமாச்சாரம் தெரியுமா ? பரமதத்தன் பரமதுஷ்டனுய் விட்டான்; அவன் கொழுப்பையடக்கி விடுகின்றேன்.

புனி:—தாத்தா ! சமாச்சாரத்தைத் தெரிவித்தல் வேண்டும்.

குணபதி:—என்னம்மா சமாச்சாரம்? பரமதத்தன் கொற்கையம்பதியில் விவாகஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றானும்; ஒரு பெண்ணும் பெற்றிருக்கின்றானும்.

இன்றே உன்னைக் கொற்கையம்பதிக் கழைத்துக் கொண்டுபோகத் தீர்மானித்துக் கொண்டு வந்தோம்; எங்கள் சொல்லுக்கு இரண்டு சொல்லாது வரவேண்டும்; என்ன சொல்லுகின்றாய்?

புனி:—தாத்தா! நீங்களேன் அப்படிப் பேசுதல்வேண்டும்? நான் உங்களிஷ்டப்படி நடக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்.

குணபதி:—அப்படியானால், புனிதவதி! இப்போதே புறப்படு; தோழி! குணவதி! பிரயாணத்திற்கு வேண்டியவற்றைச் சீக்கிரமாகச் சேகரஞ் செய்; அடா! கணபதி! மூடுபல்லக்கைச்சீக்கிரங்கொண்டு வரச்செய்.

[யாவருங் கொற்கையம்பதிக்குச் செல்லுகின்றனர்]

காட்சி 2.

இடம்:—கொற்கைம்பதி-பரமதத்த செட்டியார் கிருகம்.

[பரமதத்த செட்டியார் மனைவி மணிமாலையுடனும் மகள் புனிதவதியுடனும் புனிதவதியாரைத் தரிசிக்கப் புறப்படுகின்றனர்]

பரமதத்தசெட்டியார்:—(தமக்குள்) என்ன செய்வது? எல்லாம்இறைவன் கட்டளைப்படியே நடக்கும். நம்

மைக்காணவந்த புனிதவதியின்முகத்தைக் காண்ப தெப்படி? நிரபராதியான புனிதவதியின் எதிரே அபராதியானயான் செல்வது எப்படி? புனிதவதி பெய்யென்றால் மழை பெய்யுமன்றோ? அந்தத் தெய் வத்தின்முன் அஞ்சாது செல்வது எப்படி? (வெளிப் படையாய்) அடி! மணிமாலே! என்குலதெய்வம் வந் திருக்கின்றது? அதனைக்கண்டு தரிசித்து வரு வோம்; சீக்கிரம் குழந்தையை எடுத்துக் கொண் டுவா!

மணிமாலை:—என்னங்கோ! நம்முடைய குலதெய்வம் அங்காள பரமேசுவரியல்லவோ? அந்தத் தெய் வத்திற்கு உற்சவம் நடக்க இன்னு மிரண்டுமாத மிருக்கின்றதே!

பர:—அதல்லடி! இது பேசுந் தெய்வம்; பிரத்தியட்ச தெய்வம். இந்தத் தெய்வத்தைத்தரிசித்தால், நமது பாவமெல்லாம் பறந்து போய்விடும்.

மணி:—அந்தத் தெய்வம் எங்கேயிருந்து வந்திருக் கின்றது?

பர:—காரைக்காலிலிருந்து இங்கே வந்திருக்கின்றது.

மணி:—அப்படியானால், இப்போதே சென்று அந்தத் தெய்வத்தைத் தரிசித்து வரலாம்; வாருங்கள் போவோம்.

[போகின்றனர்].

காட்சி 3.

இடம்:—கொற்கையம்பதி-குமரப்பசெட்டியார்கிருகம்

[புனிதவதியார் பரமதத்த செட்டியார் வந்துவிட்டாரென்
றறிந்து ஒருபுறமோதுங்கி நிற்கின்றார்; பரமதத்த
செட்டியார் தமது மனைவி மகளுடன்
பிரவேசிக்கின்றனர்].

பரமதத்த செட்டியார்:—அடீ! மணிமாலை! அதோ நிற்கின்றதே அதுதான் எனது குலதெய்வம்; அந்தத் தெய்வத்தின் பெயரைத்தான் நமது குழந்தைக்கிட்டேன். அந்தத் தெய்வத்தின் காலில் விழுந்து கும்பிடுவோம் வா.

[பரமதத்தசெட்டியார் தமது மனைவியுடனும் குழந்தையுடனும் புனிதவதியின் காலில் விழுந்து வணங்குகின்றார்; புனிதவதி அச்சமுற்று மற்றொருபுறம் ஒதுங்கி நிற்கின்றார்.]

குணபதிசெட்டியார்:—என்ன வேலை செய்தாயடா பரமதத்தா? பெண்டாட்டியின் காலில்விழுந்து கும்பிடுவது நியாயமாகுமாடா? இந்தப்பெண் உன் குழந்தையோ? அந்த அம்மாள் உன் பெண்டாட்

டியோ? என்ன குற்றங்கண்டு புனிதவதியை விட்டு வேறு விவாகஞ் செய்து கொண்டாயடா?

பர:—தாத்தா! புனிதவதியாரை யென் பெண்டாட்டி யென்று சொல்வது பெரும்பாவமாகும். அவருடைய மகிமையை யளவிட்டுக் கூறுவது எவர்க்கும் ஆகாது. அவர் தெய்வமாயிருப்பதைத் தெளிந்தறிந்த பிறகே, மரக்கலமேறிச் சென்று வர்த்தகஞ் செய்யும் வியாஜ்யத்தை முன்னிட்டு இங்கு வந்து, இவளை மணந்து, இந்தப் பெண்ணைப் பெற்றேன். இந்தப்பெண் குழந்தைக்கு அந்தத் தெய்வத்தின் பெயரையே என் க்ஷேமத்தின் பொருட்டு வைத்திருக்கின்றேன். என்மீது தப்பொன்றுமில்லை தாத்தா! இந்தத் தெய்வத்தின் காலில் நாமெல்லோரும் விழுந்து வணங்கவேண்டும் தாத்தா!

புனிதவதியார்:--(தமக்குள்)தான் ஒன்றுநினைக்க, தெய்வமொன்று நினைக்குமென்பது சரியாய்விட்டது. நம்மோடுவந்தவரும் இங்கிருப்பவரும் நமது செட்டியார் செய்கையைக் கண்டு திகைத்து நிற்கின்றனர். நமது கணவரென்று நினைக்கின்றவரோ இனித் திரும்ப மாட்டார்; (வெளிப்படையாய்) கொன்றைவார் சடையினனே! நீ இச்சமய மென்னைக் கைவிடாது காத்தருளல்வேண்டும்;

விருத்தம்.

" எண்ணுகே னென்சொல்லி யெண்ணுகேனோ வெம் பெருமான் றிருவடியே யெண்ணி னல்லால், கண்ணிலேன் மற்றோர் களைகணில்லேன் கழலடியே கைதொழுது காணி னல்லால், ஒண்ணுளே யொன்பது வாசல் வைத்தா யொக்க வடைக்கும்போ துணர மாட்டேன், புண்ணியனே யுன்னடிக் கே போது கின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.''

பரமதத்தசெட்டியார் பொருட்டுத் தாங்கிநின்ற இவ்வழகியவுடம்பை யுதறிவிட எனக்கு அருள் புரிதல் வேண்டும்.

இராகம்-ஆகிரி-தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

இந்தக்காயம் பெருங்காயம்
எந்தநியாயமு மில்லாமாயம் (இ)

அனுபல்லவி.

சந்ததமும் வெறுக்கவுபாயம்
பந்தமற்றுநாம் நிற்பதேஞேயம் (இ)

சரணம்.

நைந்துபோவன வைந்துபூதமும்
பஞ்சப்பொறிகளு மைந்துபுலன்களும்
என்னபாக மிந்தத்தேகஞ் சொன்னோநானுனக்கேயேகம்
பன்னத்தோலுமெலும்பிறைச்சி சின்னபின்னமல்லவோசீச்சீ()

ஆண்டவரே! தேவரீரைத் திருக்கைலாயத்தில் சூழ்ந்து போற்றும் பேயின் வடிவத்தைத் தாங்கப் பேதைக்குக் கருணை செய்தல் வேண்டும்.

[உடனே அவர்க்கு ஈசனருளால் பேய் வடிவம் வந்துவிட்டது; வானவர் மலர் மழை பெய்கின்றனர்; வான துந்துமி முழங்குகின்றது].

குணபதி:—என்ன ஆச்சரியம்! என்ன ஆச்சரியம்!! புனிதவதி தெய்வமென்பதை யின்றுதா னறிந்தேன்.

இராகம்-சங்கராபரணம்-தாளம்-

பல்லவி.

வாருங்க ளெல்லோரும் போகலாம்
வரம்பெறவே (வா)

அநுபல்லவி.

சேருங்களெல், லோருமொன்ருய்ச்
சென்றவம்மை யைச்சேவித்துப்
பாருங்க ளவர்படைத்த
பாக்கியந்தா னுருக்குண்டு (வா)

சரணம்.

முன்செய்தநற் றவத்தாலே
முன்னவனை

அன்னையேயென் னதாவென்று
அன்புடனே துதிசெய்து
தன்னிழலைத் தானளந்து
தாண்டியேசெல் வியைப்பார்க்க (வா)

பரமதத்தன் சொல்லியவனைத்தும் மெய்யே; கண பதி! பரமதத்த ! நாமெல்லாரும் இத்தெய்வத்தை வணங்கிச் செல்லுவோம்.

[யாவரும் புனிதவதியாரை வணங் கிச் செல்லுகின்றனர்]

காட்சி 4.

இடம்:—கொற்கையம்பதி-வணிகர்வீதி.

[புனிதவதியார் குணவதிக்கு நடராஜப்பெருமானைத் தியானிக்குமுறைமையை யுபதேசித்து, அற்புதத் திருவந்தாதியையும் திருவிரட்டைமணிமாலையையும் அருளிச்செய்து, திருக்கைலைக்குச் செல்லுகின்றார்].

குணவதி:—(தனக்குள்) என்ன அற்புதம்! என்ன அற் புதம் !! புனிதவதியாரின் தெய்வத்தன்மை யின் றன்றோ எனக்கு நன்குவிளங்கியது ? அவர்க்குப்

பேய் வடிவம் அவர்நினைத்த போதே வந்து விட்டதே! இதுகாறும் அவரைத் தெய்வமென்று கருதித் தொழாது வீணே என் காலத்தைக் கழித்து விட்டேன். என் பிறப்பும் ஒரு பிறப்பாமோ? நடராஜப் பிரபுவைத்தியானிக்கும் முறையை உனக்குரைக்கின்றேனென்றவர் முன்னொரு நாள் கூறியதை வேலையின் மிகுதிப்பாட்டால், கவனியாதிருந்து விட்டுவிட்டேன்; நமக்கினி யென்ன வேலையிருக்கின்றது? நடராஜப் பிரபுவைத் தியானிப்பதே நமக்குவேலையாகும். (நமஸ்காரஞ்செய்து) (வெளிப்படையாய்) பரதேவதை! சின்மயச்செல்வி! எனக்கின்று நடராஜப்பிரபுவைத் தியானிக்கும் முறையை யுபதேசித்தருளல் வேண்டும்; எனக்கினி வேறு வேலையில்லை; யானே கன்னிப்பெண்; என் காலத்தைக் கன்னிப் பெண்ணாகவே கழித்து விடுகிறேன்; கருணைசெய்ய வேண்டும்.

புனிதவதியார்:—குணவதி! நீ கன்னிப்பெண்ணாக விருந்து காலத்தைக் கழிக்க விரும்பியது மிகநன்றே! காலத்தைச் சிறிதும் வீணாகக் கழித்தல்கூடாது. நடராஜப் பிரபுவைக் கண்ணாரக்கண்டு, கையாரக் கூப்பித் தொழுது, எண்ணார வெண்ணியிருப்பா

யாயின், உன் பிறப்புப் பயனுடையதாகும். அறிவாற் சிவமாக விளங்கிய மணிவாசகப் பிரபு

விருத்தம்.

"சிந்தனைநின் றனக்காக்கி நாயி னேன்றன் கண்ணிணை நின் றிருப்பாதப் போதுக் காக்கி, வந்தனையு மம்மலர் க்கே யாக்கி வாக்குன் மணிவார்த்தைக் காக்கியைம் புலன்க ளார, வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே யுன்னைத், தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித் தனிச்சுடரே யிரண்டுமிலித் தனிய னேற்கே"

என்று திருவாசகத்தில் அருளிச் செய்திருப்பதைச் செவ்வையாகச் சிந்தித்துத் தியானஞ் செய்யக்கடவாய்; இதுவே உனக் குபதேசமாகும்.

இராகம்-சுருட்டி-சாப்பு-தாளம்

கண்ணிகள்.

"வானோர் புகழ்தில்லை வனநாதர் வாழும்
ஞான சபையைப்போற்றி நமச்சி வாயவென்று
சொல்லாதவன்-கல்வி-கல்லாதவன்-வெகு-பொல்லாதவன்
காசினி புகழ்சிவ காமவல் லியைக்கண்டு
பாச மகலும்நெறி பாராதவன் சுத்தப்
பதராச்சு-ஆட்டி-னதராச்சு-கிருமிக்-கெதிராச்சு

ஆட்டுக் காலேச்சற்றே கேட்டு வாங்கியுள்ளே
நாட்டிக்கொள் ளாதவன் மாட்டுக் குவமையென்று
நாடாரே-கண்டு-கூடாரே-என்றுந்-தேடாரே

அம்பல வாணனு ருகில் வந்துகையால்
கும்பிட் டிறைஞ்சாத குருடர் களுக்குத்திற
மதியேது-பரகதியேது-பண்ணும்-விதியேது

நாக்கிருந் திஞ்சிவ நாமத்தை நவிலாமல்
சாக்குப்போக்குப்பேசுஞ் சண்டி யவனைக்கால
னடியானே-எட்டிப்-பிடியானே-கையா-விடியானே

வேதாந்த நூற்களை விவரித் துணர்ந்தாலும்
ஏகாந்த பத்தியொன் றில்லா தவனுள்ள
முருகாது-கள்ளங்-கருகாது-வெள்ளம்-பெருகாது

ஆத்தி மதியஞ்சடை யழகனு டியகூத்தைப்
பார்த்துக் களிக்காத பாவி மனிதர்க்கொன்றும்
பலியாது-வினை-சலியாது-சீலம்-பொலியாது

பால கிருஷ்ணன்தேடும் பாத ரசத்தைக்கண்டு
சீல முடனேயுண்டு செபிக்காதவன் துன்பம்
தொலேயாது-இன்பம்-நிலேயாது-கன்மம்-கலேயாது".

என்று பெரியாரருளிச்செய்திருப்பதை அடிக்கடி கவனித்து, தனித்திருந்து, பசித்திருந்து, விழித்திருந்து யான் கூறியவாறு சாதனஞ் செய்யக் கடவாய். நானினி அப்பனைக்கண்டு தரிசிக்க

வெள்ளிமலைக்குச்செல்ல விரும்பியிருக்கின்றேன் ; நீ விரைந்துசெல்.

துண:—(உள்ளங்குளிர, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, ஆநந்தக் கண்ணீர் பெருக அம்மையார் அடியில் விழுந்து வணங்கி), என்குல தெய்வமே! ஏழையேனை செல்லுகின்றேன் ; என்றும் உமது திருவடியை மறவேன்; உமது கருணை ஏழைமீது என்றும் மாறுதிருக்கவேண்டும்.

(பிரிய மனமில்லாது திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு செல்லுகின்றாள்.)

புனி:—நமக்கு ஈசன் பற்றொழிய வேறொருபற்றுமில்லை. கண்ணுதலை, கறைக்கண்டனை, கைலைமலையானை, இனி அற்புதத்திருவந்தாதி பாடித்துதித்து அடியவருள் ஒருவராவோம்.

வெண்பா.

இராகம்-சங்கராபரணம்.

“பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாங் காதல்
சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தே—னிறந்திகழு
மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே
யெஞ்ஞான்று தீர்ப்ப திடர்.”

(என்று தொடங்கி அற்புதத்திருவந் தாதியைப் பாடி முடித்தார்).

காலையேபோன் றிலங்கும் மேனியையும், கடும் பகலின் வேலையேபோன் றிலங்கும் வெண்ணீற் றையும், மாலையின் தாங்குருவே போலுஞ் சடைக் கற்றையுமுடைய ஈசனைப் பாடப்பாட நமக்கின்ப வெள்ளம் பெருகுகின்றதே! ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்!

இராகம்-அடாணு-ரூபகதாளம்.

"வள்ளா லுன்னைப் பாடபாட—வாய்மணக்குதே
வஞ்ச வினைக ளெனைவிட்டோடித் தலைவணக்குதே"

இனித் திருவிரட்டை மணிமாலை யொன்றைப் பாடி முடிப்போம்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

இராகம்-பைரவி.

"கிளர்ந்துந்து வெந்துயர் வந்தடும் போதஞ்சி நெஞ்சமென்பாய்
தளர்ந்திங் கிருந்த றவிர்திகண் டாய்தள ராதுவந்தி
வளர்ந்துந்து கங்கையும் வானத் திடைவளர் கோட்டுவெள்ளை
யிளந்திங்க ளும்மெருக் கும்மிருக் குஞ்சென்னி யீசனுக்கே."

(என்று தொடங்கித் திருவிரட்டை மணிமாலை யைப் பாடி முடித்தார்.)

இனி யாம் மக்களுலகில் வசிப்பது நமக்குத் தகுதியாகாது; வெள்ளிமலையில் வாழ்வதே வேண்டும்.

(செல்லுகின்றார்.)

காட்சி 5-

இடம்:—வெள்ளிமலை.

[புனிதவதியார் பார்வதி பரமேசுவரரைத் தரிசித்து, அவரருள்பெறுதல்].

புனிதவதியார்:—ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! என்ன ஆச்சரியம்! வடதிசை யனைத்தையும் ஆண்டவனருளால், மனதினுங் கடுக நடந்து கடந்து வந்து விட்டோம். அதுதான் திருக்கைலைமலைபோலும்! தேவாதிதேவன் வாழும் திருக்கயிலை மலையின் மீது யாம் காலால் நடந்து செல்வது கன அபராதமாகும்; தலையால் நடப்பதே தகுதியாம்.

(கைலைமலைமீது தலையால் நடந்து செல்லுகின்றார்).

பார்வதி:—(பேய்வடிவமொன்று தலையால்நடந்து வருவதைக்கண்டு) இப்படியும் ஒருவடிவ மிருக்குமா? இவ்வடிவம் தலையால்நடந்து வருவது ஆச்சரியமாக விருக்கின்றது; இதனது அன்பு மிக வியப்பாக விருக்கின்றது. (விரைந்தெழுந்து வணங்கி)

(வெளிப்படையாய்) எம்பெருமானே! தலையால் நமது மலையின்மீ தேறிவரும் எலும்புடம்புடைய விவர் யார்? இவரன்பின் பெருமையை யளவிடல் முடியாது போலும்!

பரமேசுவரர்:—பார்வதி! இவரது அன்பின் பெருமையை யளவிடல் முடியாது. இவர் காரைக்கால்-புனிதவதியாரன்றோ?

பார்:—அப்படியா! தேவரீர் இரண்டுமுறை அவர்க்கு மாங்கனி யளித்தீரன்றோ; அன்பினால் என்புருகு வார்க்கன்றி மற்றவர்க்கு உமதருள் கிடைக்குமோ? இவரது அன்பின் பெருக்கை யெத்தனையோ முறை யென்னிடத்திற் சொல்லியிருக்கின்றீரே! இவரேன் இவ்வடிவங் கொண்டார்?

பர:—இவர் இவ்வடிவத்தை நம்மைப் பிரார்த்தித்துப் பெற்றுக் கொண்டனர்; இவ்வடிவத்தைப் பெற்ற பின் அற்புதத் திருவந்தாதியும், திருவிரட்டை மணிமாலையும் பாடி நம்மை மகிழ்வித்தனர். உமையே! தலையால் நடந்துவரும் இப்புனிதவதியாரை நம்மைத் துதிக்கும் அம்மையென் றறியக் கடவாய்.

(புனிதவதியார் அருகே வந்துவிட்டார்.)

பர:—(புனிதவதியை அன்போடு நோக்கி) அம்மையே! வரக்கடவாய்.

புனி:—அப்பா! வந்தேன்.

(அவர் திருவடியில் விழுந்து வணங்கி யெழுந்துநின்றார்).

பர:—உனக்கு வேண்டுவது யாது? கேள்; தருகிறேன்.

புனி:—அருட்கடலே! பாசப்பகையே! ஐம்முகத் தேவே! உமை யொருபாக! இறவாத இன்ப அன்புவேண்டிப் பின்வேண்டுகின்றார் பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும் பிறப்பதுண்டேல் உம்மை யென்றும் மறவாமை வேண்டும்; அறவா! நீயாடும் போது நான் மகிழ்ந்துபாடி உன்னடியின்கீழிருக்க வேண்டும்; இன்னுமொன்றும் வேண்டாம்; யான் விரும்பும் வரம் இவ்வளவே.

பர:—அம்மையே! அப்படியே தந்தேன். நமது கைலாசபருவதத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள திரு வாலங்காட்டில் நாம் செய்யும் நடனத்தையும் தரி சித்துப் பரமாநந்த மடைந்து, நம்மை எப் போதும் பாடிக்கொண் டிருக்கக்கடவாய். உனக்

கினி யஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை; நீ அஞ்சவருவது மில்லை.

புனி:—அப்பனே! ஒப்பிலாமணியே! இவ்வரம் எனக்குப் போதும்; விடையருளல் வேண்டும்.

பர:—போகலாம்.

புனி:—(உமையொருபாகரது திருவடிகளை வணங்கித் துதித்துத் திரும்பி, வெள்ளிமலையினின்றும் தலையாலே நடந்திறங்கிவந்து) அப்பனருளிய திருவாலங்காட்டிற்கும் நாம் தலையாலேயே நடந்து செல்லுதல் வேண்டும்.

(செல்லுகின்றார்,)

காட்சி 6.

இடம்—திருவாலங்காடு.

[புனிதவதியார்திருவாலங்காட்டுக்குத் தலையால் நடந்துசென்று, இரத்தினசபாபதியினது எடுத்தருளுஞ் சேவடிக்கீழ்ப் பிரவேசிக்கின்றார்.]

புனிதவதியார்—இஃது ஆண்டவன் அண்டமுற நிமிர்ந்தாடுகின்ற ஆலங்காடன்றோ? மோட்சவுலகமென்பது இதுவேயாகும்; அன்றாயின், அப்பன் இங்கே

யிரு என்றருள் செய்யானன்றோ? இங்கு வசிப்பவர் செய்த புண்ணியமே புண்ணியமாகும்; திருவாலயத்துட்சென்று ஆண்டவனைத் தரிசிப்போம்.

(திருவாலங்காட்டுப் பண்ணையாட்கள் அம்மையாரைக்கண்டு, தம்முள் பேசிக்கொள்ளுகின்றனர்.)

வீரன்:—அடா! பொன்னு! ஓடிவா; ஓடிவா; அதைப் பார்ரா!

பொன்னன்:—என்னடா பார்க்கிறது; ஒண்ணுந் தெரிலேயே!

வீரன்:—அதோ குளக்கரை மூலையிலே பிசாசுபோல ஒண்ணுவருதே; அதைப் பார்ரா!

பொன்:—ஆமாண்டா! பார்க்கப் பயமாயிருக்கிறதடா?

சுப்பன்:—(நடுவேவந்து) அதொரு தெய்வமடா! கும்புடுறு! கும்பிடு; நானும் கும்புடுறேன்.

(யாவருங் கும்பிடுகிறார்கள்)

(திருவாலங்காட்டு வேளாளர்கள் அம்மையாரைக்கண்டு தம்முள் பேசிக்கொள்ளுகின்றனர்).

குமரப்பன்:—தம்பி! சுப்பு! சிவாலயத்தருகே ஒருருவம் தலையால் நடந்துவருவதைப் பார்! இவ்வுருவம் மகிமை யுடையதா யிருக்கவேண்டும்.

சுப்பு:—அது மகிமையுடையதா யில்லாவிட்டால், தலை யால் நடந்துவருமா?

கும:—அவ்வுருவத்தைப் பிசாசென்று நினைக்கின்றாய்?

சுப்:—அப்படி நினைக்கவில்லை; பிசாசுக்கு உற்பூத வுருவமில்லை யென்பது எனக்குத் தெரியும்; அஃதொரு மானுடவுருவம்.

ராமன்:—(நடுவேவந்து) தம்பி! குமரப்ப! தம்பி! சுப்பு! அது தெய்வானுக்கிரகம் பெற்ற ஒருபெண் மானுடவடிவம். இவ்வாறு ஒருவடிவம் நேற்றிரவு என் கனவில் வந்தது. இது கோயிலுள் தலையால் நடந்து செல்லுவது மிகு அற்புதமாக விருக்கின்றது. இவ்வடிவத்திற்கு நமஸ்காரஞ்செய்யுங்கள்; நானும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன்.

(யாவரும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றனர்.)

புனி:—உலகம் பலவிதம்; இதனால் நமக்காவது யாது? ஒன்றுமின்றே; ஆலயத்துள்ளேசென்று ஆண்டவனைத் தரிசிப்போம்.

(ஆலயத்துள்ளே செல்லுகின்றார்.)

(குருக்கள்மார் தம்முள் பேசிக் கொள்ளுகின்றனர்.)

முத்துக்குருக்கள்:—தாண்டவராயக் குருக்களே! அந்த உருவத்தைப் பார்த்ீரா! அது தலையால் நடந்து வருவது வியப்பா யிருக்கின்றது.

தாண்டவராயக் குருக்கள்:—இஃதொரு மாமிசப்பற்று நீங்கிய மானுடவுருவம்; ஆண்டவனருளைப்பெறத் தலையால் நடந்துவருகின்றதென்று நினைக்கின் றேன்.

முத்து:—அப்படித்தா னிருத்தல் வேண்டும்.

கந்துகுருக்கள்:—(நடுவேவந்து)நேற்றிரவுஇவ்வா றொரு வடிவம் கோயிலுள்வரக் கனுக்கண்டேன். இஃது ஆண்டவனருள்பெற்ற வடிவமாகும். நீங்களும் நமஸ்காரஞ் செய்யுங்கள்; நானும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன்.

(யாவரும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றனர்.)

புனி:—(அம்மையார் குருக்கள்மார் பணிவோடழைத் துச் செல்ல, இரத்தின சபாபதியின் சந்நிதானத் திற்குச் சென்று) ஆண்டவனது தரிசனம் அற் புதமா யிருக்கின்றது; நாம் கண்பெற்ற பேறு பெற்றோம்.

இராகம்-கேதாரம்-தாளம்-ரூபகம்.

"கொங்கை திரங்கி நரம்பெழுந்து குண்டுகண் வெண்பற் குழிவயிற்றுப், பங்கி சிவந்திரு பற்க ணீண்டு பரடுயர் நீள்கணைக் காலோர் பெண்பேய், தங்கி யலறி யுலறு காட்டிற் றாழ்சடை யெட்டுத் திசையும் வீசி, யங்கங் குளிர்ந்தன லாடுமெங்களப்ப னிடந்திரு வாலங் காடே."

(என்று தொடங்கி, திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகம் பாடி முடித்தார்).

ஆண்டவனது நடன தரிசனம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் முன்செய்த புண்ணியத்தின் பயனேயாம். பரமனுடல் பார்க்குந்தோறும் பரமாநந்தந் தருகின்றது. (என்றுபின்னும் வியந்து)

இராகம்-ஆபி.

"எட்டி யிலவ மீகை சூரை காரை படர்ந்தெங்குஞ்
சுட்ட சுடலை சூழ்ந்த கள்ளி சோர்ந்த குடர்கௌவப்
பட்ட பிணங்கள் பார்த்த காட்டிற் பறைபோல் விழிகட்பேய்
கொட்ட முழவங் கூளி பாடக் குழக னாடுமே".

(என்று தொடங்கி, மற்றொரு மூத்ததிருப்பதிகம் பாடி முடித்தார்).

இனியாம் ஆண்டவனுக்கு அன்னியமாயிருந்து அவனைத் தரிசித்துப்பாடாது, அவனொடுத்தரு

ளுஞ் சேவடிக்கீழ்சென்று என்று மிருந்து பாடு வோம்.

(என்றுகருதி ஆண்டவனது எடுத்தருளுஞ் சேவடிக்கீழ் செல்லுகின்றார்).

கந்துகுருக்கள்:—தாண்டவராயக் குருக்களே! முத்துக் குருக்களே! ஆண்டவனதுஎடுத்தருளுஞ்சேவடிக் கீழ் சென்ற அவ்வுருவம் உங்களுக்குத் தெரிகின் றதா?

தாண்-முத்:—எங்களுக்குந் தெரியவில்லை. அவ்வுருவம் ஆண்டவனடியில் ஐக்கியமாய்விட்டது போலும்!

கந்து:—அப்படித்தா னிருத்தல்வேண்டும்; இல்லாவிட் டால், அது புலப்படாதா?

பத்திக் கெல்லையுண்டோ? ஆண்டவனருளுக் களவுண்டோ?

(இராகம்.அநந்தபைரவி-ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

" பத்தி பண்ணிக்கொண்டிருந்தால்
முத்தி பெறலாமே பல

அனுபல்லவி.

எத்திசையு மெவ்வுயிர்க்கும் அவ்வுயிராய்
நிறைந்திருக்கும்
வஸ்துவென்று அம்பலவன் மலரடி தினந்
தோறும் பத்

சரணம்.

கட்டழகி சானிடங் காதலது போலக்
கடுகிவருங் கன்றருகில் கபிலையது போல" பத்

(குருக்கள்மார் மூவரும் பரவச
மாகி அரகர, அரகர! மகாதேவ,
மகாதேவ! என்று துதிக்கின்றனர்).

(அங்குவந்துள்ள அன்பர்யாவரும் அதுகண்டு பர
வசமாகி வியந்தனர்; அமரர் யாவரும் புகழ்ந்து
மலர்மழை பெய்தனர்; தேவதுந்துபி முழங்கியது).

" வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயவெல் லாமர னுமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே "

முற்றிற்று.